

KAIE KÕRB «LUIKED E JÄRVES»

Kahtlemata on «Luikede järve» lavaletulek RAT «Estonias» viimase aja huvitava- maid teatrisündmuse. Tähelepanu väärib ta juba selle pool- lest, et on praegu ainus ballet- lett Tšaikovski triaadist ja üks vähestest puhtalt klassi- kalistest ballettidest meie oo- peri- ja balletiteatri repertu- aaris üldse. Teiselt poolt, ja mis hoopis olulisem, on meil seekord tegemist debüüdiga — Odette-Ottiliet tantsib mullu koreograafiakooli lõpetanud Kaie Kõrb. Harva juhtub, et baleriinile tema esimesel töö- aastal antakse peosa, pealegi ühes raskemas klassikalises balletis.

Seni teadsime me Kaie Kõr- bi kui baleriini vaid koreo- graafiakooli diplomietenduse põhjal. Balleti «Korsaar» *pas de deux*'s kõitsid kohe tähele- panu esitaja laitmatu tehnika, head füüsilised eeldused, «Carmenis» nimiosalise veenev ja mõjus dramaturgiline tõl- gendus.

Kahtlemata on pooleaastase lavapraktikaga baleriinil veel raske õhtut täitvat balletti kanda. Seda eriti «Luikede järve» puhul, kus Odette-Ot- tilie kolm vaatust (esimene välja arvatud) vahetpidama- tult laval viibib. Raske on nii füüsilises kui ka emotsionaal- ses mõttes, sest puuduvad ko- gemused, lavapraktika. Püüd kõik paad korralikult, tehniliselt täpselt ja õigesti välja joonistada, see tähendab suur rõhuasetus tehnikale, lõhkus kohati luige kuju. Jäi puudu oskusest ühendada erinevad liikumised omavahel tervik- kujundiks.

Peale koreograafilise keeru- kuse on Odette-Ottilie osa raske ka dramaturgilisest kül- jest. Kaks erinevat, lausa vas- tandpoolust — lüüriline, veet- lev luik Odette, ja saatanlik printsess Ottilie — nõuavad tantsijalt täielikku, nii välist kui ka seesmist, ümberkehas-

tumist, mis on aga äärmiselt keeruline ülesanne noorele ba- leriinile. See probleem tekib kõigil koolist tulnud tantsija- tel, niipea kui tegemist tuleb peosa või mõne muu kandva rolliga, kuigi näitlejameister-

reograafiline tekst ja emot- sioonid üheks kehastatavaks kujuks, tuleb hiljem, omanda- takse praktilises tegevuses, on seega aja küsimus.

Kaie Kõrb esines «Luikede järves» suure ja teenitud edu-

Kaie Kõrb (Ottilie) ja Tiit Härm (prints Siegfried).

GUNNAR VAIDLA foto

likkus kui üks erialadistsip- liine on koreograafiakooli õp- peprogrammis olemas. Seda aga, et K. Kõrb asetab peatä- helepanu praegu tantsu tehni- lisele küljele, koolile, võib pi- gem vooruseks kui puuduseks lugeda, sest eks ole klassika- line repertuaar. «Luikede järve» sealhulgas, ka omamoodi kooliks ja seega suuresti abiks tantsijatele tänapäevases uut otsivas, moodsas balletiteatris. Igapäevastest hommikustest tundidest üksi on vähe tehni- ka täiustamiseks, kui need ei leia toetust õhtuste klassika- lise balleti etendustega. Kõik muu, nii kogemused kui ka lavanärv, oskus ühendada ko-

ga. Meie rahulik ja väarikas, tagasihoidlik publik, kes mui- du sageli on tantsijate püüd- lusele vaatamata üsnagi neut- raalseks jäänud, jagades vaid mõõdukat kiitust, korraldas 22. märtsil päris korraliku ovatsiooni. Suurepärase teh- nika, heamaitseline lüürika, loomupärane musikaalsus, li- saks kõigele looduselt kaasa antud meeldiv lavaline väli- mus — need on noore andeka baleriini peamised plussid ja lasevad oletada K. Kõrbis laia amplusaaga baleriini, kellele kogu klassikaline repertuaar peaks igati jõukohane olema.

VAHUR VÄRK,
Leningrad

